

Szerkesztői bevezető

A két kötet szövegeit – eltérő műfajuk, jellegük és közegük miatt – nem lehetett egységes közlési szempontok szerint közre adni. Míg az első kötetben szereplő, a mindennapi élethez kötődő, a 19. század utolsó harmada és a 20. század első harmada közt született szövegek túlnyomó többsége elbírt a modernizálást, addig a második kötet szépirodalmi textusai későbbé viselték volna ezt el.

Mindazonáltal az első kötet szövegeit – a könnyebb olvashatóság kedvéért – egységesen modernizáltam. Kivételt tettem viszont a bennük előforduló idegen szavakkal. Ezeket az eredeti írásmódjukban hagytam, hiszen erős hangulati hatást tulajdonítok nekik. Ugyanígy meghagytam a címek eredeti írásmódját (több helyen eltérő lehet tehát például a 'prostitúció' szó alakja).

Az első kötet szövegeinek közlésekor a kéziratos levéltári források és akták esetében is meghagytam az eredeti írásmódot, hiszen sok esetben a szövegnek a fogalmazásmódról, a közlő-leíró társadalmi helyzetéről, a szociális-kulturális háttéréről való háttér-információk és az ügyben résztvevő személy egyedisége, jellemzői veszték volna oda (legalábbis részben) a modernizált átírással.

A második kötet túlnyomó részt szépirodalmi szövegeinek modernizálási kérdése komoly textológiai vita tárgya lehet. Napjainkban is folyik nem egy ilyen elméleti-elvi hadakozás. Én (különösen a lírai műfajú) szépirodalmi és fikciós szövegek közlése esetében az eredeti, betűhív szövegközlés elvét és gyakorlatát vallom, így ezeket – ahol elérhető volt – az első közlés vagy a kritikai kiadás, egyes esetekben pedig a kézirat textusa szerint adtam közre, s csupán a prózai szövegekben javítottam az értelemzavarónak érzett központosítást.

A szövegekben a kurziválás mindig eredeti kiemelést jelez.

A kiskapitális szóalak viszont minden esetben a saját kiemelésem.

CSÁSZTVAY TÜNDE

Erotikus élclap vicce: „A nyelvtanból: több birtokos, egy birtok”
Flirt, 1904. március 6.